

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 1Tdo/87/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121011381
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Patrik Príbelský
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:3121011381.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí konanom 18. januára 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného H. D. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného H. D. podanom proti trestnému rozkazu Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T/103/2021, z 19. novembra 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. D. odmieta.

odôvodnenie:

Okresný súd Trenčín rozhodol trestným rozkazom, sp. zn. 2T/103/2021, z 19. novembra 2021 tak, že obvineného H. D.Č. uznal za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

hoci mu z ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov a na základe rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 34P/36/2018, z 18. decembra 2019, ktorý nadobudol právoplatnosť 16. januára 2020 vyplýva povinnosť prispievať na výživu maloletého syna N.H., narodeného XX. X. XXXX sumou vo výške 110,00 Eur a na výživu maloletej dcéry L. H., narodenej XX. U. XXXX sumou vo výške 100,00 Eur k rukám matky maloletých detí D. D., trvale bytom M. K. - S. XXX, ktorej boli tým istým rozsudkom zverené do osobnej starostlivosti mesačne vopred, vždy do 15-teho dňa v mesiaci, ktorú povinnosť si v období august 2021 až október 2021 vôbec neplnil, čím mu vznikol dlh na výživnom vo výške 630,00 Eur, pričom v sledovanom období bol evidovaný v živnostenskom registri ako samostatne zárobkovo činná osoba a nebol v sledovanom období evidovaný Sociálnou poisťovňou ako poberateľ nemocenských dávok a dôchodkových dávok

Menovanému bol za to okresným súdom podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. n) Trestného zákona a s poukazom na § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, výkon ktorého okresný súd obvinenému s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenečne odložil za súčasného určenia skúšobnej doby podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona, a síce vo výmere 1 (jedného) roku. Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona súd obvinenému zároveň uložil primerané obmedzenie spočívajúce v tom, aby počas skúšobnej doby podmienenečného odsúdenia uhradil celé dlžné výživné matke detí D. D. vo výške 630 €.

Obvinený podal prostredníctvom obhajcu proti dotknutému trestnému rozkazu dovolanie s poukazom na údajné naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu), argumentujúc v zásade tak, že „... trestný rozkaz bol doručovaný na adresu môjho trvalého pobytu ... trestný rozkaz prevzal môj otec 10. decembra 2012 a nepovedal mi o ňom. Otec nemal žiadne splnomocnenie na preberanie pošty v mojom mene a tobôž nie poštu, ktorá bola určená do vlastných rúk, preto v tomto ohľade porušila moje práva pošta, ktorá nemala vydať úradnú zásielku neoprávnenej osobe. O trestnom rozkaze som sa dozvedel

až v čase, keď som bol stíhaný za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 6Tp/40/2022, kedy som bol vzatý do väzby. Na existenciu odsúdenia trestným rozkazom ma upozornila moja obhajkyňa JUDr. Jana Štefánková, ktorá mi bola vo veci marenia výkonu úradného rozhodnutia pridelená opatrením Okresného súdu Trenčín ... existencia trestného rozkazu bola spomenutá v uznesení Okresného súdu Trenčín, ktorým som bol vzatý do väzby v inej trestnej veci. O tom, že bolo vo veci rozhodnuté trestným rozkazom som nemal žiadnu vedomosť, pričom medzičasom som výživné, za ktoré som bol trestným rozkazom odsúdený už zaplatil. JUDr. Janu Štefánkovú som preto pri návšteve v ÚVV Ilava splnomocnil na nahliadnutie do súdneho spisu 2T/103/2021 a následne mi JUDr. Jana Štefánková doručila trestný rozkaz. Proti tomuto trestnému rozkazu som ihneď podal odpor, ktorý však následne Okresný súd Trenčín vyhodnotil ako oneskorene podaný. K doručeniu trestného rozkazu pritom došlo najskôr 5. apríla 2022, kedy som sa o jeho obsahu dozvedel, pričom podaním z 8. apríla 2022 označeným ako odpor proti trestnému rozkazu som podal proti trestnému rozkazu opravný prostriedok, v zmysle ktorého mal súd trestný rozkaz zrušiť a vo veci nariadiť pojednávanie". Obvinený v naznačenej súvislosti poukázal na explicitné znenie § 66 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, pokračujúc, že „ ... vzhľadom na to, že môj otec nemal žiadne splnomocnenie, pošta nemala písomnosť súdu otcovi ani vydať. S otcom nemám veľmi dobrý vzťah, nezaujíma sa o mňa, a preto mu bolo jedno, že prevzal písomnosť, ktorá bola určená mne a ani mi o nej nepovedal. Otec sa o takéto veci nestará, položí poštu doma, nikomu nič nepovie a nevedomuje si, že to môže mať pre mňa vážne následky. Podpis na doručeníke zásielky nie je mojím podpisom. Toto je možné porovnať s mojím podpisom, ktorý je uvedený na viacerých písomnostiach v spisovom materiáli. Môj podpis a otcov podpis sú zreteľne odlišné". Menovaný k podanému dovolaniu pripojil čestné vyhlásenie a úradne overený podpis jeho otca, ktorým tento potvrdzuje, že zásielku, v ktorej bol trestný rozkaz prevzal a zároveň, že podpis na doručenie s dátumom prevzatia písomnosti 10. decembra 2021 je jeho podpisom a ďalej poukázal na to, že nakoľko „ [pozn.: obvinenému] ... nebol doručený trestný rozkaz do vlastných rúk, ale bol odovzdaný neoprávnenej osobe, ... podľa názoru súdu začala plynúť lehota na podanie odporu dňom 11. decembra 2021 a posledným dňom lehoty na podanie odporu bol deň 20. decembra 2021. Túto lehotu som nemohol stihnúť, nakoľko som o existencii trestného rozkazu nevedel a odpor som podal až v deň, keď som sa o obsahu trestného rozkazu dozvedel, čo bolo 5. apríla 2022. Týmto konaním bolo zásadným spôsobom porušené právo na moju obhajobu, keďže mi bolo odopreté použiť procesné prostriedky obrany. Tým, že som výživné už uhradil, došlo k zániku trestnosti činu, ktorého som sa dopustil".

„Vzhľadom na pochybenie, ku ktorému došlo pri doručovaní trestného rozkazu navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd:

- podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom, že trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T/103/2021, z 19. novembra 2021 bol porušený zákrok v neprospech obvineného,
- podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý trestný rozkaz Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T/103/2021, z 19. novembra 2021 v celom rozsahu,
- podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol".

K dovolaniu menovaného sa využijúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Trenčín, konštatujúc, že

„ ... z odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T/103/2021, z 19. novembra 2021, ktorým bol odpor obvineného odmietnutý vyplýva, že obvinený trestný rozkaz prevzal 10. decembra 2021, proti ktorému podal odpor na poštovú prepravu 12. apríla 2022 ... posledný deň lehoty na podanie opravného prostriedku obvinenému uplynul 20. decembra 2021 ... súdne rozhodnutie, ktorým bol trestný rozkaz, bolo obvinenému doručované zákonným spôsobom, teda do vlastných rúk, rovnako bola zásielka doručovaná na adresu, ktorú odsúdený uviedol ako adresu na doručovanie písomností. Vzhľadom na závažnosť písomností doručovaných do vlastných rúk je potrebné vychádzať z toho, že zmyslom zákonnej úpravy doručovania týchto písomností je to, aby takéto zásielky boli doručované adresátovi, preto je potrebné vychádzať z predpokladu, že zamestnanec pošty doručujúci predmetnú zásielku postupoval v súlade s poštovným poriadkom a pred doručením zásielky adresátovi tohto stotožnil podľa občianskeho preukazu, príp. iného dokladu totožnosti. V danom prípade zásielka vrátane podpisu adresáta splnila všetky zákonné náležitosti, v zmysle čoho sa údaje na nej uvedené považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. V tomto smere by nepochybne podstatným dôkazom preukazujúci opak bol dôkaz, ktorý by preukázal nesprávny postup pošty pri doručovaní zásielky, avšak ako vyplýva, takýto dôkaz obvinený nepredložil".

„Obvinený pre podporu pravdivosti svojho tvrdenia predložil čestné prehlásenie otca, ktorým potvrdzuje jeho verziu. Mám za to, že takýto dôkaz, ktorý je súčasne jediným dôkazom potvrdzujúcim argumentáciu obvineného, nemožno vyhodnotiť ako dôkaz relevantný, pretože sa jedná o písomné vyjadrenie blízkej osoby obvineného, konkrétne sa jedná o písomnosť otca voči synovi, ktoré môže sledovať úplne iné motívy ako bola skutočnosť v snahe pomôcť obvinenému a docieľiť zrušenie súdneho rozhodnutia“.

„V závere dodávam, že argumentáciu obvineného bez predloženia vierohodného dôkazu o opaku by si mohol osvojiť každý nespokojný adresát takýchto zásielok, čo by viedlo k právnej neistote a množstvu obdobných podaní“.

„Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného H. D. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí uznesením odmietol, pretože je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku“.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najskôr v intenciách vymedzených v § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť s poukazom na písm. f) naposledy uvedeného ustanovenia Trestného poriadku ako podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Dovolací súd sa pri vyslovení vyššie uvedeného záveru správal nasledovným argumentačným inštrumentárom.

Najvyšší súd najskôr vo všeobecnosti poukazuje na de facto „princiálne“ ustanovenia Trestného poriadku upravujúce okruh a právno - kvalifikačne relevantné vlastnosti rozhodnutí, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku, dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 368 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie rozsudok a trestný rozkaz.

Čo sa týka materiálneho významu oboch bezprostredne vyššie explicitne uvedených ustanovení Trestného poriadku (pozn.: § 368 ods. 1 Trestného poriadku je nutné vnímať ako neoddeliteľným spôsobom doplnené ustanovením ods. 2), tieto upravujú podmienky prípustnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

Pre účel trestnej veci obvineného ich možno definovať v aspoň značne zjednodušenej rovine tak, že:

- i) dovolanie možno v trestnom konaní podať len proti rozhodnutiu súdu,
- ii) rozhodnutie, proti ktorému dovolanie smeruje, musí byť právoplatné.

Z uvedeného vyplýva, že konkrétny výpočet súdnych rozhodnutí v ods. 2 naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku je potrebné vnímať vo vzájomnej súvislosti s podmienkami obsiahnutými v § 368 ods. 1 Trestného poriadku. Ak bolo podané dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré nespĺňa skôr zmienené definičné kritériá (právoplatné rozhodnutie súdu), dovolací súd takéto dovolanie vždy odmietne postupom podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku, nakoľko nespĺňa základné kritériá pre prípadný prieskum dovolacím súdom v rámci dovolacieho konania.

Ak následne dovolací súd v ďalšom texte tohto uznesenia plynulo „premostí“ k právnemu stavu objektívne existujúcemu v rámci trestnej veci obvineného D., tak platí nasledovné:

Najvyšší súd považuje za potrebné v prvom rade poukázať na skutočnosti, ktoré sa zjavne objektívne reálne „odohrali“ po vydaní trestného rozkazu napadnutého dovolaním menovaného; chronologicky ich možno opísať v zmysle nižšie vyjadreného:

- trestný rozkaz (č. I. 38 a nasl. spisu) bol podľa údajov na doručení (viď rub č. I. 39) doručený adresátovi H. D., ktorý trestný rozkaz prevzal do vlastných rúk a túto skutočnosť potvrdil podpisom na predmetnej doručení,

- obvinený D. doručil okresnému súdu 13. apríla 2022 (č. I. 46 a nasl.) vlastnou rukou spísané podanie označené ako „Odpor proti trestnému rozkazu“, obsahom ktorého je v zásade vskutku totožná argumentácia, ako je tomu v podanom dovolaní (obvinený k zmienenému podaniu pripojil fotokópiu skôr označenej doručení s poznámkou, že tam uvedený podpis nie je jeho podpisom, ktorého grafickú podobu znázornil vlastným „podpisovým vzorom“),

- „reakciou“ okresného súdu bola výzva, aby menovaný v lehote 15 dní od doručenia výzvy uviedol, či mieni podaním označeným v predchádzajúcom odseku podať, cit. „dovolenie proti trestnému rozkazu“, a to z dôvodu, že toto podanie (odpor) „by mohol súd vyhodnotiť ako dovolanie“ (č. I. 50); predmetná výzva bola vyhotovená 14. apríla 2022, kedy bola súčasne daná na poštovú prepravu,
- z doručení na rube č. I. 50 je zrejmé, že výzva okresného súdu bola obvinenému doručená 25. apríla 2022,

- okresný súd následne ešte pred uplynutím ním určenej lehoty rozhodol 22. apríla 2022 uznesením, ktorým odmietol odpor menovaného proti trestnému rozkazu ako podaný oneskorene,

- obvinený D. doručil okresnému súdu v nadväznosti na výzvu zo 14. apríla 2022 ešte 27. apríla 2022 (t. j. dva dni po preukázateľnom oboznámení sa s výzvou v zmysle doručení z 25. apríla 2022 - viď vyššie) vlastnou rukou spísané podanie označené ako „Odpor proti trestnému rozkazu, ktorý som už podal 8. apríla 2022“ a v ktorom v princípe nástojil, aby súd zrušil trestný rozkaz a v dotknutej trestnej veci nariadil hlavné pojednávanie,

- s poukazom na úpravu samosudkyne okresného súdu z 13. mája 2022 (č. I. 54) bolo naposledy označené podanie obvineného posúdené okresným súdom ako sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí odporu v zmysle § 355 ods. 5 veta druhá Trestného poriadku a predložené Krajskému súdu v Trenčíne,

- krajský súd v zmysle listu predsedu senátu, sp. zn. 23Tos/52/2022, z 19. mája 2022 (č. I. 57) vrátil súdny spis spolu s podaním obvineného ako predložený nesprávne z dôvodu, že z obsahu súdneho spisu zistil, že okresný súd považoval za sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí odporu podanie obvineného z 25. apríla 2022, doručené okresnému súdu 27. apríla 2022 - z obsahu tohto podania však podľa názoru krajského súdu vyplynulo, že obvinený ním, cit. „opätovne podáva odpor voči trestnému rozkazu“, nakoľko podanie obvineného predchádzalo doručeniu uznesenia okresného súdu o odmietnutí odporu (2. máj 2022); preto krajský súd nemôže rozhodovať o sťažnosti, nakoľko táto nebola podaná,

- prípisom samosudkyne okresného súdu bolo obvinenému v nadväznosti na uvedené oznámené, že jeho podania nesmerujú, cit. „v zmysle zákonných poučení ku sťažnosti a k dovolaniu, a preto súd o jeho podaniach rozhodovať nebude“ (viď prípis z 26. mája 2022, č. I. 60);

- no a napokon, podaním obvineného z 11. júla 2022, doručeným okresnému súdu 15. júla 2022 došlo k „iniciácii“ prvotného procesného postupu smerujúceho a bezprostredne predchádzajúceho aktuálnemu konaniu o dovolaní (obvinený v zmienenom podaní požiadal o ustanovenie obhajcu za účelom podania dovolania, ktoré je predmetom dovolacieho prieskumu v intenciách tohto uznesenia najvyššieho súdu); viď č. I. 61.

Z vyššie uvedeného v spojení s obsahom podaného dovolania a k nemu pripojenými prílohami ale vyplýva podľa názoru dovolacieho súdu pomerne zásadná skutočnosť, a síce že skôr vo veci konajúce súdy mali podanie obvineného z 25. apríla 2022 správne považovať za sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí trestného rozkazu podľa § 355 ods. 5 druhá veta Trestného poriadku.

Najvyšší súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že z ostatne označeného podania obvineného je možné jednoznačne vyvodiť, čoho sa obvinený jeho prostredníctvom domáhal a akého rozhodnutia sa týkalo. Dotknuté podanie podľa názoru najvyššieho súdu súčasne nemožno z materiálneho významu považovať za akýsi „dopyt“, resp. vyjadrenie alebo názor.

Platí totiž pravý opak - z obsahu podania obvineného z 25. apríla 2022 je dostatočne zrozumiteľné, aký procesný „výsledok“ mienil obvinený svojim podaním „dosiahnuť“. K tomu možno zo strany najvyššieho súdu dodať, že sťažnosť proti ktorémukoľvek uzneseniu [samozrejme za predpokladu, že je v zmysle platného a účinného znenia Trestného poriadku proti tejto forme súdneho rozhodnutia ako riadny opravný prostriedok prípustná (§ 185 a nasl. Trestného poriadku - v trestnej veci obvineného postačuje v zmysle už vyjadreného poukávať na § 355 ods. 5 Trestného poriadku)] treba posudzovať vždy podľa jej obsahu, aj keď je označená nesprávne (primerane § 62 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zhrnúc vyššie uvedené preto konštatuje, že obvinený D. sa v dôsledku skôr podrobným spôsobom opísaného procesného postupu pred okresným súdom - a rovnako tak z dôvodu reakcie krajského súdu, spočívajúcej v rýdzo formalistickom „náhlade“ na vzniknutý procesný stav - „ocitol“ v celkom zjavne zmätočnej situácii, kedy síce podal odpor proti trestnému rozkazu (dôvodiac zhodnou argumentáciou ako je tomu v podanom dovolaní), ktorý bol ešte pred uplynutím procesnej („sudcovskej“) lehoty určenej okresným súdom odmietnutý ako podaný oneskorene, zatiaľ čo na to nadväzujúce podanie obvineného nahliadal krajský súd v zmysle už označeného prípisu ako „opätovne podaný odpor“.

Tu treba poznamenať, že z procesnoprávneho hľadiska je irelevantné, že obvinený podal - používajúc štylistiku krajského súdu - tzv. „opätovný odpor“ ešte pred tým, než mu bolo uznesenie o odmietnutí trestného rozkazu doručené, nakoľko predmetné podanie obvinený uskutočnil po vydaní uznesenia okresného súdu, čo naostatok neuniklo ani pozornosti krajského súdu). Krajský súd mal objektívne o označených vecných a časových súvislostiach vedomosť a po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu mal postupovať v súlade s materiálnym vnímaním „zjavnej spravodlivosti“, resp. „rozumného usporiadania procesných práv“.

Inak povedané, v situácii keď obvinený (ako osoba práva nezalá) bol absolútne zneistený výlučne zbytočnou a zmätočnou výzvou okresného súdu a okresný súd nerešpektoval ani procesnú lehotu na špecifikáciu podania, ktorú súd sám určil, muselo byť krajskému súdu zrejmé, že obvinený nemá k dispozícii žiadny efektívny opravný prostriedok na nápravu daného stavu, ak jeho „opätovný odpor“ nebude považovaný za sťažnosť. Navyše aj krajskému súdu muselo byť zrejmé, že obvinenému nebol trestný rozkaz riadne doručený. Krajský súd preto mal upustiť od prísne formalistického posudzovania podania obvineného a v súlade so zásadou „in dubio pro libertate“ mal vyhodnotiť podanie obvineného ako sťažnosť a rozhodnúť o nej, čím by mu umožnil aplikovanie účinného prostriedku nápravy a reálne by dosiahol nápravu zjavne nezákonného stavu.

Podanie obvineného malo byť správne krajským súdom posúdené ako sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí trestného rozkazu v zmysle § 355 ods. 5 Trestného poriadku.

V dôsledku uvedeného v predmetnej trestnej veci nastal ten procesný stav, že dovolaním napadnutý trestný rozkaz doposiaľ nenadobudol právoplatnosť. Takto „otvorený“ stav zmieneného trestného konania si podľa názoru najvyššieho súdu zaslúži v konaní nasledujúcom po vydaní tohto uznesenia tomu zodpovedajúcu pozornosť zo strany skôr vo veci konajúcich a rozhodujúcich súdov. Najvyšší súd len v stručnosti dodáva, že vyznačenie právoplatnosti na dotknutom trestnom rozkaze nie je v takto naznačenom kontexte trestnej veci obvineného vôbec rozhodujúce, nakoľko pokyn sudcu na zrušenie už skôr („predčasne“) chybné vyznačenie dátumu právoplatnosti je úkonom spadajúcim do výkonu štandardnej súdnej administratívy.

Ak potom platí, že predmetný trestný rozkaz nenadobudol právoplatnosť, je s ohľadom na znenie § 368 ods. 1 Trestného poriadku ďalej vylúčený iný postup než ten, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku ako podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné z dôvodu nesplnenia základnej podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho prostriedku (rozhodnutie, proti ktorému smeruje dovolanie, musí byť právoplatné).

Riadiac sa vyššie vyjadrenými úvahami rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.